

VILÁGJÁRVÁNY – A XXI. SZÁZAD ELEJÉN

„Isten kezében életünk,
Ő megsegít, reméljük!”
(Bányászhimnusz)

A koronavírus-járvány okozta elszigeteltség – ha más szemszögből nézzük – nem elviselhetetlen magány, hanem alkalom a magunk és Istenhez fűződő kapcsolatunk jobb megismeréséhez. Kaptunk egy alkalmat a valóságához, a valóban fontos dolgokhoz, kapcsolatokhoz való visszatalálásra. S a templomtól elzártág alkalmat adott, hogy megértsük, milyen fontos, ha oda mehetünk, s Teremtőnkkel találkozhatunk.

Az emberek – s ez ügyben kikerülhetetlen a globális kitekintés – az elmúlt mintegy kétszázötven év alatt a világ dolgaihoz hozzáállásban is és a saját helyzetük megítélésében is sajátos változások mentek át. Bár tudták valahol a lelkük mélyén, hogy az ember nem mindenható, mégis egyre szívesebben akarták úgy gondolni, hogy mindenben érvényesíthetik elképzeléseiket, elvárásait, s azt is biztosan meg tudják ítélni, hogy vágyaik elérése javukra válik, s ezt a világ egésze is el kell tudja viselni. E képből – ezen időszak sok szentjének életpéldája és tanítása ellenére – egyre inkább kirekesztették az Istennel, a Szentháromsággal, a tényleges Mindenhatóval foglalkozást. Mára a létét is nagyon-nagyon sokan megkérdőjelezzik. Vele nem kell foglalkozni, stb. Helyére részben saját, egyéni döntéseiket, részben pedig egy általuk képelt úgynevezett „tudomány” vélt vagy hallott pillanatnyi, illetve jövőbeni elképelt mindenhatóságát tették. (Amelyik tényleges tudományos eredmény, tény e fejlődésnek hitt, illetve tanított képe nem illett bele, azt legjobb esetben is lényegtelennek gondolva figyelmen kívül hagyták.) A jelenre tekintve is ez a kép a meghatározó. Pedig ez – gondoljuk meg – érdemi lázadás Teremtőnk ellen, mert Őt félreállította az ember. Lényegtelenként hátra sorolta a fontossági sorban. Hiszen nem érinti a Vele foglalkozás a napi céljait, a mindennél fontosabbá váló pénzszerzés eredményességét és az így elérni remélt élvezeteket, birtokolni vágyott tárgyakat vagy akár személyeket. A templomok, a keresztény templomok pedig elkezdtek kiürülni, mert Teremtőnk tanítása az előbb jelzett egyéni célok elérésében nem voltak praktikusak. Csak egy példa: „A barátját mindenki szeretheti,

de ti szeressétek az ellenségeiteket is!” Ezzel foglalkozni nem praktikus, nem célravezető. Az „én” és az „egyed abszolút jogai” kizárólagossága mindenek fölé emelésének folyamatát lassan az abszolút jóként kezdte kezelni az ember.

E folyamatba robbant be a koronavírus-világjárvány. Egy egyszerű vírus. A fentebb vázolt képben ezt modern, progresszív társadalmunknak szakszerűen, azonnal meg kellett volna oldja egyéni jogaink, képzelgéseink bármiféle korlátozása nélkül. De ezt a vírust még nem láttuk. A fertőzés gyorsan terjedt társadalmunk gyors belső mozgásai által is segítve. **Letagadhatatlanná vált, hogy az ember nem mindenható, nem is lesz az.** A túléléshez az egyén vágyaitól, terveitől független korlátozó intézkedések kellettek. Hirtelen elszigetelődöttünk, a teljes kiszolgáltatottság riasztó érzését kellett megtapasztalni. Tömegek gondolták és gondolják úgy, hogy ilyen nem lehetséges – mert a fentebb vázolt saját képbe ez nem illik bele – s a védekezésben valaha elfogadott korlátozásokkal szemben fellázadtak. Esetleg az egész emberi manipulációnak minősítik.

Pedig ha tudjuk, hogy a mi Atyánk, Teremtőnk van és Mindenható, akkor az elszigeteltség nem elviselhetetlen magány. A „bulizás” kimaradása nem pótolhatatlan veszteség, hanem alkalom a magunk és Istenhez fűződő kapcsolatunk jobb megismeréséhez. Kaptunk egy alkalmat a valóságához, a valóban fontos dolgokhoz, kapcsolatokhoz való visszatalálásra. S a templomtól elzártág alkalmat adott, hogy megértsük, milyen fontos, ha oda mehetünk, s Teremtőnkkel találkozhatunk (ott jobban megérezve közelségét). Felelőségünk jobb értése pedig lehetőséget ad mindannyiunk számára (ha akarjuk és elfogadjuk) a nekünk adatott idő jobb megélésére, a véges teremtményi mivoltunkhoz való igazodásra – ami mégis hihetetlenül felemelő, hiszen fogadott fűságunk felfoghatatlanul nagy dolog, s mondhatjuk, hogy „mi Atyánk” – és felkészülhetünk a most következőkre, ami nem lesz könnyű, de van iránytűnk és megalapozott reményünk: „Christus vincit!”

Ferencz Csaba CSR

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

„Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nekem, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házámban vannak.”
(Jób könyve 10,1)

Valaminek a végére érni egyszerűen megnyugtató és elszomorító. Az elvégzett munka öröme ad ilyenkor megnyugvást, a tiszta lelkiismeret, hogy a feladatot elvégeztük, s immár megpihenhetünk. Keserű ugyanakkor, mert – adott esetben örökre – véget ér valami, amit szerettünk csinálni, ami iránt elköteleztünk voltunk, ami hozzánk tartozott, de búcsút kell vennünk tőle, mert a körülmények változnak, időnk kevés, erőnk fogy, lelkesedésünk alábbhagy. Jelen soraimmal búcsúzom a Stefanita Krónikától, jobban mondván, az újság szerkesztésétől. Tizenkét év, tizenkét évfolyam, tizennyolc lapszám. Ezek ugyan csak puszta adatok, egyszerű statisztika, de emlékszem, minden egyes alkalommal, amikor láthattam az elkészült példányokat, amikor éreztem a frissen nyomott papír és a festék illatát, átlapoztam az oldalakat, az élmény lelki kötődéseket is teremtett köztem és az újság között. Nem volt felhőtlen ez a tizenkét év, voltak nehéz pillanatok, amikor úgy éreztem, meghalad engem a feladat, nyűggé vált az újságszerkesztés, szorítottak a határidők, esúszott a megjelenés (ez a szakma már csak ilyen), ami lelkiismeretfurdalást és szégyenérzetet is tudott okozni. Ilyenkor mindig az a tudat adott erőt, hogy „gyermekemnek tekintem” a lapot, s az ember szereti gyermekét és erejéhez mérten bármit megtesz érte. Viszont tudnia is kell elengedni, ha eljön az idő. Úgy érzem, ez az idő most jött el. Ezúton mondok köszönetet mindazoknak, akik az eddigiekben részt vettek az újságkészítésben. Köszönöm a felém tanúsított megtisztelő bizalmat és türelmet. Szívvel remélem, hogy e jelentőségteljes feladatot érdemes, rátermett és hozzáértő személynek adhatom át, aki legalább akkora – ha nem nagyobb – lelkesedéssel és felelőséggel viseli szívén a lap sorsát, s lesz a jövőben a Szent Király Kereszteseinek krónikása. Isten fizesse meg szolgálatát! *Christus vincit! Christus regnat! Christus imperat!*

Winkler Márton CSR

ISTEN KÖZÖSSÉGRE HÍV

(Az elmagányosodás és annak ellenszerei: az Istennel való kapcsolat és az embertársainkkal kialakított szeretetközösségek)

Az ember társas lény, közösségre vágyik és úgy tűnik, személyek közösségében tud igazán kibontakozni: használni a karizmáit, másokért élve megtalálni igazi önmagát, azt a csodálatos ajándékot, amivel/ahogyan általa Isten a világot gazdagítani akarta. Kiténik ez egyedfejlődésünkben is: két ember – egy férfi és egy nő – szerető öleléséből származó gyermek Isten ajándéka, az anyaméh drága gyümölcse (vö. Zso 126). Az élet bölcsője tehát a *communio personarum*, a személyek közössége.

Az Újszövetségből megtudjuk, hogy Isten, Minden Élet Forrása és Ura, maga is személyek közössége (Atya, Fiú, Szentlélek). Az Isten képére teremtett ember, ha igazán meg akarja találni hivatását, érdemes azt közösségben keresnie, hiszen ott lehetséges igazán a személyes reflexió, ott derül ki, milyen karizmákkal rendelkezik a közösség szolgálatára, mindannyiunk és az egész Anyaszentegyház javára. Szent Pál szerint: „Ti nem vagytok a magatokéi! Nagy árat fizettek értetek! Ti a Szentlélek templomai vagytok! Dicsőítsétek meg tehát Istent testetekben!” (1 Kor 6,19)

Nem magunknak, hanem másokért lettünk teremtve, és ez összefügg Isten szépségével és dicsőségével. Megdicsőíteni Istent azt jelenti, elfogadni a karizmákat, melyeket a szeretetének továbbadására kaptunk, és kreatívan alkalmazva azokat a teremtett világ szépségének részesei lehetünk, amelyből Isten az ész fényénél felismerhető. Egy olyan közösségben, mely Krisztusközpontú, ahol a tagok egyenként is személyes kapcsolatban vannak az Úrral, figyelnek a Szentlélek indítatásaira és követik azokat, az

egyes tagok istenképisége felragyog: Krisztus személyének vonásai tükröződnek rajtuk, megélt karizmáik szerint. A közösség segít rátalálni azokra a vonásokra, melyeknek személyemben hordozója, közvetítője lehetek. Így juthatok el hivatásom felismeréséhez. A hivatás a szeretettel rokon fogalom: az olasz nyelv „chiamare – hívni” igével fejezi ki ezt. Amedeo Cencini nyomán látjuk, hogy az ige a *chi* – aki, és az *amare* – szeretni szavakra bontható tovább. **Aki szeret, az hívott életre. A hivatásom beteljesülése pedig ott lesz, ahol Istenszeretőbb emberré tudok válni. Ahol az Ő szerető álma velem kapcsolatban igazá válik. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha közösségben maradok Veled, de ezt nem tudom egyedül, izoláltan tenni.** Már a főparancs is rámutat erre: „A legfőbb ez: Halljad, Izrael, az Úr, a mi Istenünk, az egyetlen Úr! Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből! A második ez: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.” (Mk 12,29-31)

Isten szeretete összefügg felebarátunk és önmagunk szeretetével. Lisieux-i Szent Teréz valahol ezt így fejezte ki: „Nem akarok egyedül

izolációs stratégia része: „Józanok legyetek és vigyázatok: az ördög ordító oroszán módjára jár körül és keresi, kit nyeljen el” (1 Pét 5,8)

Az oroszánok pedig azt a gazellát kapják el, amelyik lemarad, elszigeteltek, és szétépipik. Minden, ami az elszigetelődés (Istentől, önmagamtól, másoktól) irányába hat, ezt a stratégiát szolgálja: a **kísértő célja, hogy leválasszon az Eukarisztiáról, megfosszon méltóságunktól, elhitesse velünk, hogy nem Isten, hanem a hiábavalóság és a kárhozat gyermekei vagyunk, hogy átkozottak és nem áldottak vagyunk, hogy nincs miért hálát adnunk, hiszen életünk hiányoktól hemzseg, értelmetlen az életünk és a szeretet helyett csak verseny és hajsza létezik.** Mindeközben, ha képesek vagyunk meglátni a teremtés rendjének szépségét, elfogadni az egyedül szabaddá tévő függésünket Istentől, hálát adni (eukarisztia=hálaadás) megajándékozottságunkért, jobban látni azt, ami van, annál, ami nincs, akkor a világ, életünk, közösségeink Isten dicsőségéről szól majd. Az izolációval szemben a *communio*ról, a *communio personarum*ról, a személyek közösségéről, ahol Isten szabadító uralma a meghatározó, ahol léteznek a sabbat (=megállás), mert a hajszával el-

a mennyszögbe menni!” A szeretet közösségi, mivel relációkban tud megjelenni. Az első bűnbeeséssel (Ter. 3) az ember Istennel, a másik emberrel, önmagával és a világgal való kapcsolatában sérült – ezt a törést hivatott a keresztesség helyreállítani. Sajnos azonban az áteredő bűn következményei megmaradtak: akaratumk rosszra hajlóvá vált, értelmünk elhomályosult – időnként összekeverjük a jót a rosszal, legalábbis nehezebben választjuk a jót, nem látunk mindig tisztán. **A kísértő folyamatosan a bizalmatlanságra hív, mint akkor, ott, az első bűnnel:** „ne hagyd magad szeretni, valamitől meg akarnak fosztani, csak akkor lehet a tiéd, ha magad gondoskodsz róla, ha elveszed, ne bízz meg senkiben”. Ez egy ördögi,

lentében ez adja a lehetőséget arra, hogy Isten előtt megállva átéljük, hogy az Ő ajándékai és megajándékozottjai vagyunk.

Igy a hála szinte spontán fakad fel szívünkben, az Eukarisztia és a többi szentség pedig összeköt bennünket Istennel, egymással, önmagunkkal és a teremtett világgal. Erre maga az Örökkévaló biztat bennünket: „Megparancsolom neked: légy erős és bátor! Ne rettegj és ne félj, mert veled van az Úr, a te Istened mindenütt, bárhova mégy!” (Józ. 1,9). Mert „nem a gyávaság lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2 Tim 1,7)

Csepányi Gábor,
az esztergomi Érseki Papnevelő Intézet spirituális

IGAZ EMBER VOLTÁL

Búcsú Botond Gyula lovagtól

„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”
(Róm 1, 16-17)

Rendtársunk és lovagtestvérünk, Botond Gyula 2020. október 7-én, hosszan tartó, súlyos betegség után, otthonában megért Teremtőjéhez. Temetésén családja kérésére, Lovagrendünk azon tagjai vettek részt, akik személyesen is jól ismerték az elhunytat. Hamvait szentmise keretében helyezték örök nyugalomra, szerettei mellé, a Budapesti Farkasréti Mindenszentek Plébánia urnatemetőjében, 2020. október 26-án.

Ha csak egy szót, kifejezést mondhatnék Rólad, azt mondanám, hogy igaz ember voltál, a valódi, szentírási értelemben. Aki Jóbként méltósággal viselt minden testi-lelki szenvedést, embert próbáló nehézségeket és veszteségeket. Úgy tudtad megőrizni a tartásodat, hogy közben a lelked nem keményedett meg. Jó volt Veled beszélgetni, a múlttól szóló történeteidet hallgatni, miközben az átélt borzalmak ellenére képes voltál indulatoktól mentes maradni, megbékélést sugározni.

A Rendbe lépéskor időpontjától, 1997-től ígéretednek megfelelően „oszlop voltál az Úr templomában”, a stabilitást jelentetted a következő generációk számára. Hitelességeddel, éleslátásoddal és a feleséged iránt tanúsított tiszteletteddel számomra a régmúlt időkből itt maradt békebeli úriembert testesítetted meg. Mindig így fogok Rád emlékezni.

Utolsó találkozásunkkor arra gondoltam, hogy milyen jó lenne a gondolataidat valamilyen módon rögzíteni és másokkal is megosztani, de jött a koronavírus-járvány, a bezárkózás, az elzárkózás és erre már nem került sor. A Te emlékeid most már a mi emlékeink is,

Rád maradéktalanul jellemzőek Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkijnek *A Karamazov testvérek*

don: „Testvérem! Krisztus hű katonája! – Gyula testvérem! Életedet a hűség, a kitartás, a szeretet és a helytállás határozta meg. Fiatalon szembeálltad magad az Istentagadó, embert, hitet, Egyházat, nemzetet pusztító, erőszakkal ránk kényszerített hatalommal. Vállaltad a küzdelmet, amit oly sokan nem. A börtönt, a kínzást, a szabadulás után is folyamatos, sunyi üldöztetést. Igaz, e küz-

retlen és törhetetlen helytállásra. Így hallottad meg az Úr hívását is, ami első Szent Kírályunk alapításának folytatóihoz, a Crucifer Sancti Regis Stephani-hoz vezetett. Szeretett és kiemelten tisztelt Lovag Testvérem, hálsán köszönjük, hogy közöttünk állva segítettél nekünk, s hogy mindig a jó Urat mutattad nekünk, ha valaki eltévedni látszott, hogy rendíthetetlen hűséggel álltál helyt a Lovagrendben is, „bármilyenek legyenek is a körülmények.” Háls szeretettel köszönjük, hogy velünk voltál, s mint hisszük, maradsz is velünk. Meghaltál, s most távozol. De hisszük, hogy élsz az Úrban és láthatod Őt. Kérleld meg Őt, hogy vigyázzon ránk ittmaradottakra, hogy Hozzá hűen láthassuk el dolgainkat! Krisztus hű katonája! Állj be az égi seregbe! Reméljük, hogy ott találkozunk.”

Mindannyiunknak fáj hiányod és hiányzik példamutatásod, mert távozásoddal olyan értékeket veszítettünk el, amelyekből manapság nagyon kevés, egyre kevesebb van. **Személyedben a becsületesség és a lovagság egyaránt érvényesült, hited fénye átragyogott életed szenvedéstörténetén és a szeretet melegét sugározta. A szeretetet, amit nem féltél soha átadni.** Földi léted ugyan véget ért, de mindannyian hiszünk abban, hogy becsületességéért és ahogyan életedet élted, a Jóisten mellett foglalhatsz immár helyet, s oda érkezél, ahonnan indultál, oda tértél most haza, ahová való vagy: a mindenségbe. Ez ad nekünk erőt szenvedéseinkben – a nélkülözésben, amit hiányod jelent.

Nyugodj békében, Testvérünk!

Banga Viktória CSR

című regényéből gyakran idézett szavai: „Az igaz ember eltávozik, de fénye megmarad.”

Nagymesterünk a következő szavakkal búcsúztatott utolsó uta-

delemben feleséged mindig melletted állt, mindvégig rendületlenül. Hittel viselted el nagy, családi tragédiákat is. Példát adtál és adsz a Hit, az Igazság és a nemzet melletti tö-

SOSEM FÁRADT KI BENNED A SZERETET

Búcsú Nagy Nóra mestertől

„Egy embert szeretni azt jelenti, hogy olyannak látjuk, amilyennek Isten gondolta.”
(Fjodor Mihajlovszki Dosztojevszkij)

berség, a lovagi életforma hiteles megélése és legfőképpen a szeretet tekintetében. Egyszerű Rólad írom. A szavak csak jönnek, maguktól, mégis talán ezért nehezebb minden sor. Örülök, hogy ismerhettelek, s biztos vagyok benne, hogy mindenki így van vele, aki közelebb került valaha Hozzád. Egy emlék idéződik fel bennem, első találkozásaink egyike, amit írásban is megörökítettem, mivel egy egyetemi szemináriumi dolgozatban arról írtam, mikor Lovagrendünk Nagyszakácsiban megtekintette Szent István király csontereklyéjét. „Korán reggel indulunk útnak Budapestről a Szent

lyos mesterével, egy ősz hajú idősebb hölgygel, Nagy Nórával váltok néhány szót. A rend karitatív célzatú rendezvényeiről és a nehéz szervezőmunkáról kérdezem. Kérdéseimre készségesen reagálva elmondja, **milyen sok a rászoruló ember, akin segíteni kellene.** Mesél a rend eddigi munkájáról, és a távlati tervek közül is megemlíti néhányat.”

E rövid történet néhány sora is tükrözi (lelki) értékeidet: nagylelkűségedet és segíteni akarásod szándékát. Te azonban nemcsak akartál segíteni, hanem segítettél is: gyakorlatra váltottad talentumaidat, éltél az Úrtól kapott javaidal

Petrekovich Perjés András rendtársam írta, halálozról értesülve: „Bizonyára hogy Isten örökébe távozott, és fentről nézi az ittmaradt lovagok cselekedeteit. Vagy egyetértően bólogat, vagy méltóságteljesen ingatja fejét, de mindig a jobban reménykedik!” Ehhez nem kell semmit hozzátenni, Te valóban ilyen voltál.

Nagymesterünk ezekkel a szavakkal búcsúztatott: „Testvérem! Krisztus hű katonája! – Szeretett Nóra Testvérem! Mindenkor Krisztus Urunk követése és a szeretet vezetett. A munkáiban is, ahol gyógyítottál, gyermekeid nevelésében, majd támogatásában, az istentelen kommunista rendszer lebontásában, s a Cruciferi újraindulásának nehéz munkájában. Meghallottad a hívást már az újraindulás előkészítése megkezdésekor. Pedig azonnal nehéz feladatokkal kellett megbirkózni. De tudtad, mit jelentett Szent István Király alapítása, s mindent megtettél, hogy ne enyhészen el a semmiben. S mint mindenben, ebben is kérted a Királynőnk, a Szűzanya hathatós támogatását. Mindig segítetted, vigyáztad, az újraindult Lovagrend eszmei, lelki tisztaságának megőrzését. Mindezt úgy, hogy sugárzott Belőled a szeretet! Minden gondot, bajt is így, a szeretet türelmével viseltél, s amint erőd engedte, folytattad mindig a jó jövőt építő munkádat. Szeretettel jártad végig az életutad, elérendő a célt, aki az Út, az Igazság és az Élet. Mindenkor szilárd volt a hited, biztos a reményed, s sugárzó szeretetedben ez nekünk is segítséget, támogatást adott, s Rád gondolva ad továbbra is. Meghaltál, s most távozol. De hiszük, hogy élsz az Úrban és láthatod Őt. Kérleld meg Őt, hogy vigyázzon ránk, ittmaradtokra, hogy Hozzá hűen láthassuk el dolgainkat! Krisztus hű katonája! Állj be az égi seregbe! Reméljük, hogy ott találkozunk.”

Szeretett Nóra testvérünk, nyugodj békében, az Úr örizzen és tartson meg Téged mindörökké – maga mellett. Az Örök Világosság fényeskedjen Neked, s derítse fényre szelid arcodat. „Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Isten.” (Mt. 5, 8.)

Winkler Márton CSR

Mély fájdalommal és megrendülve értesültünk róla, hogy szeretett mesterünk és rendtársunk, Nagy Nóra, hosszú türelemmel és méltósággal viselt betegsége után, 2020. november 8-án otthonában, szerettei körében visszaadta lelkét Teremtőjének. Búcsúztatására 2020. november 25-én került sor, a Városmajori Jézus Szíve-plébániatemplomban. A gyászszertartáson rendi delegáció vett részt.

Híde és sötét novemberi estén gyűltünk össze, Rendünkben alig néhányan – akik közelebből ismertünk és szeretünk – hogy elkísérjünk utolsó utadon. Valami furcsa melankólia, megmagyarázhatatlan szorongás kísérte mozdulatainkat, miközben palástunkat magunkra öltöttük. Hiányod miatt érzett szomorúságunkat csak tetézte a koronavírus-járvány, amely kötelező távolságtartásra kötelezett bennünket és maszkok mögé rejtette arcunkat. Csendesek voltunk és szűkszavúak. Aki a szemünkbe nézett, ugyanazt a keserűséget láthatta. Bánatunk közös volt, kifejezőbb volt minden felesleges szónál. Elmentél.

Halállalod ismét egy, a Szent István Lovagrend újjáalakulásában kiemelkedő szerepet játszó rendtársunkat veszítettük el, aki – teljes meggyőződéssel állíthatom – mindannyiunk számára példát jelentett. A hit, az em-

István Lovagrend tagjaival, körülbelül tizenhat fővel, akik vállalták, hogy kis kiterítőt követően elkalauzolnak a pontos helyszínre és elmesélik az erekye történetét. Kaposvárra tartunk, ugyanis itt működik a rend Dél-Dunántúli Csoportja, melynek tagjai háláadó szentmisére és ünnepélyes zászlószentelésre invitálta meg a pesti csoportot. (...) Gyorsan haladunk. Hamar elhagyjuk Pest megyét. A szomorkásan fagyos reggeli levegő lassan kezd felmelegedni. (...) Elhagyjuk a Velencei-tavat, már közel járunk Székesfehérvárhoz. Útközben a rend tagjaival beszélgetek. Elsőként a rend ispotá-

és kamatoztattad azokat, mások épülésére és boldogságára. Munkád által betegeket gyógyítottál, komolyan vetted az irgalmasság erényét, megérdemelten lettél a Rend ispotályos mestere, az elesettek támasza, a rászorulókat megsegítője. Mindig szeretettel fogunk emlékezni Rád, akiből – Tünde lányod szavai szerint – „sosem fáradt ki a szeretet, mert Istenből fakadt.” Halálad előtt sajnós sokat szenvedtél, ágyhoz kötöttséged éveig tartott, s ezidő alatt szeretteid ápoltak, hatalmas lelki erővel téve tanúbizonyságot.

TEPLOMOT ÉPÍTETTÉL

Búcsú Tokay Rozália lovagtól

Szeretett rendtársunk, Tokay Rozália 2020. november 27-én, hajnalban visszaadta lelkét Teremtőjének. Kolozsváron, a Házsongárdi temetőben helyezték örök nyugalomra, 2020. december 2-án.

A koronavírus-világjárvány miatt visszafogottan, de számosan kísérték utolsó útjára a kolozsvári Magyar Mozgássérültek Társulatának alapító elnökét, a Magyarok Világszövetsége egyik vezető tisztségviselőjét, v. Tokay Rozáliát. A római katolikus szertartást László Attila Kolozs, Dobokai főesperes végezte. Patrubby Miklós, a Magyarok Világszövetségének elnöke, a kötelező karantén miatt személyesen nem tudott a temetésen részt venni. Búcsúlevelét, fia, ifj. Patrubby Miklós olvasta fel. A levél kivonatolt változatát alább közzétesszük:

„Végző búcsú Tokay Csöpitől

Gyászoló Család! Végtisztesség tevő Magyar Közösség! A világ magyarságát képviselni hivatott Magyarok Világszövetsége megrendülten búcsúzik kiemelkedő tisztségviselőjétől, Tokay Rozáliától, mindnyájunk Csöpijétől, aki a kolozsvári Magyar Mozgássérültek Társulatának megalapításával, a Szent Kamill Otthon és az Árpád-házi Szent Erzsébet Otthon felépítésével, Bolyai Jánostól kölcsönzött idézettel szólva »a semmiből egy új, más világot teremtett.« Búcsúznak a Magyarok Világszövetsége Védnöki Testületünk idén megválasztott tagjától, az MVSZ Elnökségének

tizenhat éven keresztül volt tagjától, búcsúznak a Magyarok Világszövetsége Erdélyi Országos Tanácsának tiszteletbeli elnökétől, korábbi elnökétől. Tokay Csöpi nem csak az öregek és a leányanyák pártfogója volt. Szerteágazó támogatásából jutott más erdélyi szervezeteknek, jutott más kárpát-medencei országok magyar közösségeinek, és jutott belőle még a vesszőfutásra kényszerített Magyarok Világszövetségének is. Amikor megkérdezték Tokay Csöpit, hogy miért vállalta ezt az emberfeletti küzdelmet, így válaszolt: »Talán azért, mert a sérült ember is a magyar nemzet láncszeme...« Itt, most a Házsongárdi temetőben a MAGYAR NEMZET búcsúzik Tőled, Tokay Csöpi, és köszöni életedet, szolgálatodat! Hozzáartozóidnak vigasztalódást kívánunk, és erőt Műved folytatásához, amit Neked a sírodból is, és azon is túl, az örök életből is segítened kell... Nyugodj békében, és az Örök Világosság fényekedjék Neked!»

Budapest-Kolozsvár, 2020. december 2-án
Patrubby Miklós, a Magyarok Világszövetségének elnöke.”

Tokay Rozália-Csöpi, kislányként, bérmlása alkalmával Márton Áron püspöknek arra kérdésére, hogy mit szeretne leginkább tenni az életben, azt felelte, hogy egy templomot szeretne építeni. Álmat végül is beteljesítette! Sokaknak volt szerencsénk abban a templomban szentmisét hallgatni. Híthez és nemzetéhez való ragaszkodását olyan meg-

győződéssel, szuggesztív erővel képviselte és követte, melyhez hasonlót nem találok a mai erdélyi magyar közélet berkeiben. Nem csak a román hatóságok sovíniszta indíttatású rosszindulatú zaklatásainak volt kitéve, de a magyar és magyarországi politikai szereplők közömbösségnek álcázott gyávaságával, megalkuvó magatartásával is szembe kellett néznie. **Csöpi gyenge nő léte állta a sarat! Jottányit sem engedett elveiből!** Nem törölte az általa alapított egyesület nevéből a >Magyar< jelzőt, hisz tudta, amennyiben ezt megtenné, magát az alapítási célt adná fel. >Nem lehet vélt, vagy akár valós anyagi érdekekért elvi célokat feladni! (...) Tokay Rozália megtette azt, amit egyetlen erdélyi magyar politikai szervezet sem vállalt fel; nem engedett sem a román sovíniszta, minden magyar értéket és kezdeményezést felfalni akaró hatalomnak, sem a „jóindulatú” rábeszélésnek, hanem cselekedett! Egyesületet alapított, vállalkozást indított, majd építkezni kezdett, támogatókat, szövetségeseket keresett, és talált. Felépítette a Szent Kamill Öregotthont, benne a megígért templommal, majd az Árpád-házi Szent Erzsébet Leányotthont, és ezek kertjében egy Erdély-szerte egyedi magyar történelmi szoborparkot. A MŰ befejeztetett és működik!”

Emléke legyen áldott, nyugalma csendes!

Borsos Géza CSR

A KÖRÜLTÜNK ÉS BENNÜNK ÉLŐ VESZÉLYEK

Jelöltképzés – Veszélyforrások: ateizmus, szekták, közömbösség, újpogányság, túlbuzgóság

2019. július 6-án, szombaton a Szent István-bazilika Mária termében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének tizenkettedik alkalomára, amelyen Ferencz Csaba Nagymester a hitünkre leselkedő veszélyekről, az ateizmusról, a szektákról, a közömbösségről, az újpogányságról, valamint a túlbuzgóságról tartott előadást.

A hitre és az Isten iránti elkötelezettségre leselkedő legnagyobb veszélyek forrása nem újkeletű, hanem a régimúltra nyúlik vissza, amikor az ember először vétkezett tudatosan, szabad akaratából az Úr ellen, azzal, hogy felülbírálta a Mindenható rendelkezéseit. A Teremtés Könyvének a harmadik fejezetében olvashatjuk, amikor a kígyó a Paradicsomban megkísérti az első emberpárt, hogy egyenek a tiltott gyümölcsből, ők pedig az előírás ellenére szánt szándékkal vétkeznek. Miután ez megtörtént, nem vállalták tettüket, hiszen Ádám Évára, Éva pedig a kígyóra háritotta a felelősséget. (Ez az eredendő bűn alapvető megnyilvánulása.) Azaz: az emberben, a „bennünk élő veszélyhez” egyfajta gyáva magatartásforma is párosult, miszerint nem mi tehetünk valamiről, hanem mások; őket kell hibáztatni. Tudnunk kell azonban, hogy nem ment fel bennünket, hogy tettünket a Gonosz, a ráció abszolút birtokosa, a Fény valamikori hordozója sugallatára követjük el. **Kétségbe vontuk a Teremtő szavát, magunkat fölébe helyeztük.** Ez a bűn lényegi eleme. **Ez a gondolkodás elszigetelődéshez, közömbösséghez és közönyösséghez, majd magányhoz vezet: így keletkezik az a társadalom, amelynek tagjai magányosak és csak saját maguk küzdenek meg a gondjaikkal, ahelyett, hogy társaiktól segítséget, bátorítást kapnának.** Mindehhez nagyban hozzájárul a szerethetiany: mind a szeretni mind pedig a szeretve lenni megnyugtató érzete.

A teremtmény, a véges, korlátokkal rendelkező emberi lény, aki ráadásul képességeiben is korlátozott, nem tagadhatná meg a Teremtőt, a Végtelent, a mindentudás egyedüli birtokosát, lázadásból mégis megteszi, s ezzel kijelenti: nem veszt tudomást a felsőbbrendű erőről, önmaga a mérce, nem az Isten... Ez tulajdonképpen nem más, mint Istentagadás. Az ateizmus lényege: nincs Isten, mondják azok, akik tagadják Isten létét vagy nem vesznek róla tudomást. **Megtagadni Isten létezését ugyancsak bűnös tett, csakúgy, mint közömbösen nem törődni vele.**

XVI. Benedek pápa úgy fogalmazott, hogy az ateizmus jelenkori legveszélyesebb formája a közömbösség, amikor valakivel nem lehet szót érteni, mert kizárólag a saját álláspontja létezik, nem érdekli, hogy van-e valaki fölöttünk,

az életét kizárólag a saját elképzeléseihez igazítja. Lefordítva ez azt jelenti, hogy saját magától az Isten helyére. Az ilyen ember úgy képzei, hogy mindent tud, mindent el tud dönteni, minden szükséges ismeretnek a birtokában van, ezért időnként rendkívül dühösen és agresszíven támad, mert kiderül, hogy mégsem úgy vannak a dolgok, ahogy ő elképzelte, sértettsége pedig agresszióba csap át.

Az ember arra sincs teremtményként feljogosítva, hogy eldöntse, kinek vegye el az életét. Az ötödik parancsolat, a Ne ölj! éppúgy vonatkozik felnőtt embertársainkra, mint a születendőkre, éppen ezért a Katolikus Egyház merőben ellenzi az abortuszt, legyen bármilyen szakaszban a magzat fejlődése. **A Mindenható szuverén joga, hogy eldöntse, kinek mennyi jut az életből, nem az embereké. Az ölés, azaz a gyilkosság (beleértve az öngyilkosságot is) azért hatványozottan aljas cselekedet, mert az ember – tökéletlen létéből kifolyólag – sem önmagát, sem embertársát nem képes feltámasztani.**

A jelenkori felfogás az alapvető értékeket támadja, kérdőjelezi meg: Isten – nem láttam, tehát nem létezik. Haza – ott a hazám, ahol több pénz kapok, mindent megvehetek magamnak. Család – más ember(ek)hez igazodni (házastárs, gyerek) kényelmetlen és kötelezettségekkel jár. Ez a felfogás hazug és a Gonosz sugallatára született.

Az ateizmus esetében Isten mindenhatóságának a tagadása ott kezdődik, hogy kihirdetik, a Sátán ugyanolyan régóta létezik, mint az Isten. Ez hazugság, mert Isten teremtette a teret és az időt (mai fizikusi szóhasználattal a téridőt) és a Sátán is csak az időben létezik. A sátánisták elvakultságát mi sem példázza jobban, mint azon követelésük, hogy az egyházak egyenlősége alapján nekik is joguk lenne sátánista szertartásokat tartani... Fontos leszögezni, hogy a **Sátánnal nem szabad alkudozni:** nem az Istent követi, véges hatalom és gyilkosságot hirdet, felbujtó. El kell zavarnunk, ahogyan azt Jézus tette, megkísértésekor.

A legveszélyesebb dolgok egyike a pénz abszolút céllá emelése. **Mára a pénz, vagy régies**

neven a mammon, lett az emberiség és a világ civilizációjának alapvető meghatározója, ahelyett hogy csupán eszközként tekintenénk rá, az élet szolgálatában. Ha az élet szolgálatát tekintjük a fő célnak, akkor nem az a feladatunk, hogy felhalmozzuk a pénzt, de természetesen nem lehet pazarlóan élni, elherdálni, ami adott, vagy amiért megdolgoztunk. Ha az élet és a pénz közül kell választani, hogy melyik a fő cél és a pénzt választjuk, az automatikusan pusztulást hoz magával. Hiába van pénzünk, azzal nem pótoljuk emberi szükségleteinket: a pénz nem lehet megenni, meginni, nem kapunk tőle szeretetet sem. Az élet fennmaradásához nélkülözhetetlen továbbá az utódok alázatos vállalása, a gyermekek felnevelése.

A **túlbuzgóság** minden változatában az élet szolgálatának a bűnné nyilvánítását jelenti. Az élet szolgálata nem nyilvánítható bűnné, a bűnnel pedig nem szolgálhatjuk az életet, annak ellenére, hogy életünk velejárója és földi létünk során sokszor vétkezünk. **Nekünk, stefanita lovagoknak**

hatásos fegyverünk van a túlbuzgóság ellen: a tizenhárom lovagi erény gyakorlása. Nagy veszélyt rejt az erények túlértelmezése is, ha a bűnt valamilyen változatban elkezdjük helyeselni...

Újpogányságról beszélünk, amikor a kereszténység helyett egy modernizált, kereszténység előtti nézetrendszert pl. mitológiát veszünk alapul vagy meghamisított legendáknak hiszünk (pl. a Habsburgok átirták az archaikus Szent István-legendákat Mátyás király-legendákká, hogy könnyebben elfogadhatóbbak legyenek), ha az ősmagyarok vallását újraértelmezzük (ne felejtsük, őseinknek is egyisten hite volt!). **Az újpogánykodás lényege tehát, hogy elvetik az Úristent, a tanítását (magyarul a lényegét), és sosem volt alnézeteket hoznak be a helyükre, továbbá arról, hogy azt állítják, hogy a kereszténység kiirtott minden, korábbi „igaz tanítást”, pedig azokat kell követni.**

Végül a szektákról: **A veszélynek ez a fajtája újra és újra megjelenik a Szentírás önkényes magyarázata, átértelmezése alakjában.** Nem véletlen, hogy az Újszövetség (Jelenések, 22, 18-19) zárása azt mondja: „...Aki ehhez hozzáad, azt Isten azokkal a csapásokkal sújítja, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben. S ha valaki elvesz (...) Isten megvonja tőle a jogot az élet fájához...” **Isten szava nem szorul sem kiegészítésre, sem átirásra. Ő a Mindenható, a Mindentudó, nem mi.** A szekták jellemzően ebbe a „hibába”, bűnbe estek, esnek. Hiszen egy szintre helyezik magukat Istennel.

Szent István király szavaival élve: „Távol legyen!”

„TARTSD MEG A RENDET, S A REND MEGTART TÉGED!”

Jelöltképzés – Regula a gyakorlatban

2019. november 9-én, szombaton a Szent István-bazilika hittan termében került sor Lovagrendünk jelöltképzésének tizenharmadik alkalmára, amelyen Hock Gyula jogi mester Szent Ágoston Regulája a Lovagrendre érvényes változatának gyakorlati jelentőségéről tartott előadást.

VI. Pál pápa mondta azt, hogy a mai kornak elsősorban nem tanítóokra, hanem tanúságtévőkre van szüksége. Keresztény

életutunk nem a véletlenek sorozata, azt a Jóisten gondosan alakítja, de szükségünk van szabályokra, amelyek a jó úton tartanak minket. A Szent István Lovagrend esetében ezt Szent Ágoston Regulája jelenti, amelyet mindenkor követnünk kell. E nehéz feladatban, s annak megértésében Szent Benedek jótanácsa segít bennünket: „Tartsd meg a rendet, s a rend megtart téged.” **Mindezt miért? Az Egyházon belül egyetlen szerzetesrend, lelkeségi mozgalom, magas szintű célkitűzés sincs rend, más néven szabályok nélkül. A világegyetem, az univerzum, amelyben a teremtés fénye ragyog sem létezne szabályok nélkül: önmaga is egy szabályrendszer, a jól szervezettség példája. Ha tökéletesek lennénk, nem volna szükség szabálygyűjteményre, regulára. Esendők vagyunk, önmagunkban nem vagyunk képesek a tökéletességre törekedni. A szabályok olyan fogódzókát jelentenek az életünkben, amelyekbe nyugodt szívvel kapaszkodhatunk: megtartanak bennünket. Ezek nélkül az ember elvesztheti az alázatos lelkületét és megvan rá az esély, hogy gögössé váljon, ami által eltévelyedhet. A góg még a jótettekbe is befurakodhat, ha például az – elviekben – önzetlen jótétemény kéréssel párosul.**

Fontos, hogy keresztényként legyen identitás tudatunk: legyünk tisztában azzal, hogy a Jóisten végtelenül szeret minket, (méltóságunk van) ezért mi is szerethetjük és becsülhetjük önmagunkat. Ezzel tisztában lenni nem góg. Küldetésünket (Isten dicsőségének előmozdítása és az újravangelizációban való részvétel) jókedvvel, büszkén és tartással kell teljesítenünk, mert nekünk hivatásunk van: „Isten követői” vagyunk, meghívást kaptunk, kiválasztott bennünket.

A Regula követése hozzásegít ahhoz, hogy emberi kapcsolataink jobbak legyenek, jobban célt tudjunk érni, konfliktusainkat könnyebben el tud-

juk simítani; ugyanakkor a felebaráti szeretet nem abból áll, hogy soha nem szólunk semmiért, és jogos esetben nem illetjük kritikával a másikat. Fogadalmunk megtételével önként elszántuk magunkat arra, hogy többet akarunk vállalni az Isten szolgálatában, nem elégszünk meg azzal, amivel egy „átlag keresztény”. Emellett tudatosítsuk: a Regula követői összetartoznak, gondjaikkal, terheik cipelésével nem maradnak magukra. A regulával együtt született a szerzetesi típusú életforma: a világtól elvonultan, szabályrendszer szerint élni, az Úrhoz való közelkerülés vágyától vezérelve. A világ-

nem csak kötelezettségeink, szabályaink, parancsaink vannak; a Szentlélek kiáradása által az Egyház garantálja az Istenről kapott kegyelmet. **Ahogy az Isten rendelkezéseit, úgy a Regulát sem bírálhatjuk felül, nincs jogunk kétségbe vonni a szabályok létjogosultságát, értelmét, hasznát és főleg: nem írhatjuk át, nem alakíthatjuk azokat önkényesen, kedvünk szerint!** Amennyiben elakadnánk az értelmezésben és gyengének bizonyulnánk a követésben, meg kell beszélnünk a problémát közösségünk tagjaival és/vagy segítséget kell kérnünk.

A Regula előírja, hogy rendszeresen imádkozzunk. Ezen alkalmakat nem befolyásolhatja semmi, még jelenkorunk rohanó világában sem: találunk kell az imádságra időt és módot, tehát teljesítenünk kell az imaelőírást.

Ferenc Csaba Nagymester korábbi előadásában felhívta a figyelmet: az ember, a teremtmény nem helyezheti magát Isten fölé. **Istennél az igazság, Ő maga az Igazság, az igaz út, amin járnunk kell. Az igazság nem relatív, hanem objektív valóság. Fel kell ismernünk életünk során az Úr igazságát és ha ahhoz tudjuk igazítani a tetteinket, akkor közelebb kerülhetünk Hozzá. Ezzel a szabály létté válik, s bennünket is megelevenít.**

Amikor az Egyház tanítói tekintélyét elfogadjuk, nem teszünk (nem tehetünk) mást, mint becsületes keresztény emberekként – Isten rendelése szerint – egyetértünk és elfogadjuk annak tanítását. Nem ignorálhatjuk az Egyház álláspontját, véleményét egy adott kérdéssel és nem mondhatjuk azt, hogy mi ezt vagy azt jobban tudjuk. Ezzel az Isteni ki nyilatkoztatást, Krisztus igazságát is megtagadnánk.

Regulánk szerint amikor engedelmeskedünk az Egyház és rendi előljáróink utasításainak, nemcsak a magunk javát szolgáljuk, hanem előljáróinkét is, akik

tól elvonulás manapság csak az igazi szerzeteseknek adatik meg. **Körénk, világi testvérek köré közösségünk (és Regulánk) emel „falakat”, amelyek védelmeznek bennünket, figyelmünket befelé irányítják és a találkozás kereteit is biztosítják a számunkra. Ezek a falak biztosítják továbbá a felelősségteljes együttélést és a hitről való tanúságtételt, az emberi lét nehézségei közepette is.**

Az ágostoni regula előírásait az Alapokmány rendelkezéseivel együtt kell megtartanunk, de

magasabb pozícióban nagyobb veszélynek vannak kitéve. Szent István királyunk tanítása szerint egyedül az alázat emel fel, ugyanakkor az alázat nem létezik engedelmeség nélkül. Egyházi előljáróinknak engedelmeskedve (egyházi szervezet vagyunk!) valójában Isten tekintélyét ismerjük el azok által, akik ezt számunkra megjelentik, kifejezik.

RENDI IMALÁNC A LOVAGREND MEGERŐSÖDÉSÉÉRT

Konrád Márta és Váta Enikő rendtársaink szervezésével Márton Áron Imakilencedet és litániát imádkoztunk 2020. február 7-étől 2020. április 3-ig minden pénteken a Szent István Lovagrend megerősödéséért és gyarapodásáért. E hasznos és jelentős kezdeményezéshez a Lovagrend bármely rendű és rangú tagja csatlakozhatott, hogy az imádság ereje által épülhessen közösségünk.

Az imalánc kezdő- és záróeseményén 18.00 órakor személyesen csatlakozhattunk szervező rendtársainkhoz, akikkel együtt az esti szentmisét követően a Szent István-bazilika Örökimadás kápolnijában mondhattuk el az imádságokat. A közbeeső pénteken mindenki otthon végezhetette el az imát, reggel hétkor vagy este hétkor, hogy **lélekben együtt lehessünk**.

Az imádságok szövegét az „Imádkozunk Áron püspökkel” című imakönyvből (Megjelent a Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség és a Verbum Keresztény Kulturális Egyesület kiadásában, Kolozsvárott, 2016-ban, szerk. Kovács Gergely posztulátor) vettük. A Kilenced teljes szövegét jelentős terjedelme miatt lapunk hasábjain nem tudjuk közölni, ellenben a **Litánia egyes részleteit, a könyörgést, valamint záróimánkat – minden hívő lelki épülésére** – ezúton is közzé tesszük.

„Áron püspök, aki a mennyei Atya szívbéli jóságát tükröztetted számunkra – könyörögj értünk! Áron püspök, aki Jézus Krisztus állandó jelenlétében szilárdan hittél. Áron püspök, aki engedted, hogy a Szentlélek Isten vezessen döntéseidben. Áron püspök, aki egész életedet és népedet a Szűzanya pártfogásába ajánlottad. Áron püspök, aki az ellentmondások közepette a hit örözeje voltál. Áron püspök, aki a legkialakultalanabb

élethelyzetekben a remény embere maradtál. Áron püspök, aki legfőbb küldetésednek a szeretet megélését tartottad. Áron püspök, aki a béke megeremését állandó feladatodnak láttad. Áron püspök, aki az igazságosságot Isten irgalmának fényében láttad. Áron püspök, aki az emberi jellem nagyságát a megbocsátás megélésében élted és hirdetted. Áron püspök, aki a jelen valóságát Isten akarataként élted meg. Áron püspök, aki elközelgetten szolgáltad Krisztus Egyházát. (...) A kereszt

KÖNYÖRGÉS

Istenünk, te Áron püspököt az erős hit, a megtartó remény, a határozatok nem ismerő szeretet kegyelmével ajándékoztad meg. Add kérünk, hogy jó pástorként ma is gondunkat viselje, tanítása és példája utat mutasson számunkra, hogy életünket félelem nélkül a krisztusi bizonyosság kimozdíthatatlan alapjaihoz kössük. Add Urunk, hogy az ő közbenjárására mi is életünkkel tanúságot tehesünk a szeretetről, amelyben Téged, mennyei Atyánkat tisztelünk, egymásért felelősséget vállalunk, és nem hagyjuk el azokat, akik bármilyen tekintetben segítségre szorulnak. Krisztus, a mi Urunk által, aki él és velünk van mindörökkön örökké. Amen.

ármékában élő Egyházadért – járj közben értünk! A szétszóratottságban élő népedért. Népiünk előjáróiért és nevelőiért. A megosztott családok egységéért. A kisgyermekeket váró édesanyákért. Az édesapákért, hogy Isten szándéka szerint hűséggel álljanak családjuk mellett. A szülőkért, hogy gyermekeiket becsületességre, munka- és igazságszeretetre neveljék. Az idegenben dolgozó fiatalokért. A plébániai közösségek egységéért és megújulásáért. Az egyháztanácsosokért, hogy gondossággal és szeretettel őrizzék az őseinktől kapott hagyatékot. Az Egyház közösségéből eltávolodottak visszatéréséért. A hitükben megingott testvéreinkért. A betegek és szenvedők gyógyulásáért. Hogy a világban Istennek és szeretetének hírnökei legyünk. Hogy a közügyekben vállalni tudjuk felelősségünket. Hogy a párkereső fiatalok igaz társra találjanak. Hogy a papok és szerzetesek hivatásukat szenvedélyesen éljék. (...) Áron püspök, járj közben értünk! Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!”

Winkler Márton CSR

ZÁRÓIMA

„Mennyei Atyám! Hálát adok, hogy a Márton Áron Imakilenced elvégzésére meghívtál minket. Hálát adok, hogy mindvégig akaratom szerint kitarthattunk. Hálát adok szeretetedért, mellyel mellettünk álltál. Köszönöm, hogy elfogadsz minket. Köszönöm, hogy szeretsz minket. Köszönöm, hogy meghallgatsz minket. Uram! Bízunk Benned. Uram! Hisszük, hogy kéréseink meghallgatásra találhatnak Nálad. Uram! Áldásodat kérem a Szent István Lovagrend tagjaira. Legyen áldott Szent neved. Szűz Mária, könyörögj értünk. Amen.”

AVATÁS SZENT LÁSZLÓ NAPJÁN

Szent László ünnepnapján, június 27-én, a Szent István Bazilika altemplomában Hajdú László atya lovagi, Gonczlik Ákos tagi, Karácsonyi Lóránd rendtársunk tagi fogadalmat tett. Az avatás előtti szentmisét celebrálta és a fogadalmakat fogadta, Kiss Róbert atya, Rendünk egyháziügyi követe. Koncelebrált és a fogadalmakat fogadta, Orcsik Károly atya, Lovagrendünk Délvidéki Csoportjának lovagparancsnoka.

KÉRJÜK, AJÁNlja FEL ADÓJA 1%-ÁT CÍMTEMPLOMUNK JAVÁRA!

A Bazilikáért Alapítvány a Szent István-bazilika műemlékvédelme, teljes felújítása és fenntartása céljából alakult 1991-ben, kiemelten közhasznú alapítvány, az SZJA 1% elfogadására megfelel.

Az alapítvány adószáma: 19660121-2-41

Számlaszám: 10102086-02229202-00000001

A Szent István-bazilika munkatársai nevében hálásan köszönjük a nagylelkű felajánlásokat!

VERS

99

Valami végére érni,
mindig megnyugvást hoz.
Elfogadni,
s véle megbékélni,
boldogságot okoz.
Nehéz a búcsú,
mert rossz a fölfogás,
az egyszerűség helyét
átveszi a túlzás.
Mi segíthet rajtunk?
Egyedül a hit.
Mely minden próbánkon
ha akarjuk – átségít.

Winkler Márton CSR
(Részlet a Keleti Só című könyvből)